

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Закарпатській області

Слідчий відділ

вул. Довженка, 3, м. Ужгород, 88000, тел. (0312) 61-61-31

www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_zak_sv07@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001562

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення (злочину)

місто Ужгород

«13» серпня 2026 року

Старший слідчий в ОВС 2 відділення слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області підполковник юстиції Румянцев Вадим Євгенійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 09.06.2025 за № 220250700000000083 за ознаками складу кримінального правопорушення (злочину) передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), згідно ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Каюді Андрію Миколайовичу, 11.07.1981 р.н.,
уродженцю м. Луганськ, Луганської області,
громадянину України, зареєстрованому за адресою: м.
Луганськ, квартал Ватутіна, б. 27 кв. 29, раніше не
судимому, -

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого:

- ч. 7 ст. 111-1 КК України - добровільне зайняття громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

Фактичні обставини кримінального правопорушення (злочину), у вчиненні якого підозрюється Каюда А.М.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Указом Президента України від 18.06.2010 року № 713/2010 «Про призначення суддів» Каюду Андрія Миколайовича було призначено на посаду судді Луганського окружного адміністративного суду строком на п'ять років.

Будучи на посаді судді Луганського окружного адміністративного суду Каюда А.М., відповідно до вимог ст. 57 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі - Закон) склав присягу судді, згідно з якою урочисто присягнув Українському народові об'єктивно, безсторонньо, неупереджено, незалежно, справедливо та кваліфіковано здійснювати правосуддя від імені України, керуючись принципом верховенства права, підкоряючись лише закону, чесно і сумлінно здійснювати повноваження та виконувати обов'язки судді, дотримуватися етичних

принципів і правил поведінки судді, не вчиняти дій, що порочать звання судді або підривають авторитет правосуддя.

Відповідно до ст. 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, які здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Відповідно до ст. ст. 48, 56 Закону суддя у своїй діяльності щодо здійснення правосуддя є незалежним від будь-якого незаконного впливу, тиску або втручання, повинен додержуватися присяги, зобов'язаний дотримуватися правил суддівської етики, у тому числі виявляти та підтримувати високі стандарти поведінки у будь-якій діяльності з метою укріплення суспільної довіри до суду, забезпечення впевненості суспільства в чесності та непідкупності суддів, виконувати вимоги та дотримуватися обмежень, установлених законодавством у сфері запобігання корупції.

Так, Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно - територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України.

Відповідно до статті 8 Конституції України: В Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Відповідно до ст. 124 Конституції України Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються.

Відповідно до статті 124 Конституції України: Правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Відповідно до ст. 125 Конституції України

«Судоустрій в Україні будується за принципами територіальності та спеціалізації і визначається законом. Суд утворюється, реорганізовується і ліквідовується законом, проект якого вносить до Верховної Ради України Президент України після консультацій з Вищою радою правосуддя». Відповідно до статті 68 Конституції України: «Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей».

На початку 2014 року у зв'язку з демократичними процесами які відбувалися на території України, у м. Луганськ та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, направлених на порушення територіальної цілісності України, з метою створення на території Луганської області псевдодержавного утворення - так званої «луганської народної республіки».

Відповідно до Заяви Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», текст якої схвалено постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-УШ, збройна агресія російської федерації проти України розпочалася 20.02.2014, коли були зафіксовані перші випадки порушення збройними силами російської федерації всупереч міжнародно-правовим зобов'язанням російської федерації порядку перетину державного кордону України в районі Керченської протоки та використання нею своїх військових формувань, дислокованих у Криму. Друга фаза збройної агресії російської федерації проти України розпочалася у квітні 2014 року, коли контрольовані, керовані і фінансовані спецслужбами російської федерації озброєні бандитські формування проголосили створення "Донецької народної республіки" та "Луганської народної республіки".

11 травня 2014 року в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України організовано та проведено так званий «референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «лнр».

18 травня 2014 року, на підтримку результатів проведеного так званого референдуму представниками самопроголошеної «лнр», проголошений юридично нікчемний нормативно-правовий акт — так званий «тимчасовий основний закон (Конституція) «лнр», яким передбачено, що так звана «лнр» є демократичною, правовою та соціальною державою, її територія визначається кордонами, які існували на день її утворення (тобто територія Луганської області України), а влада здійснюється шляхом поділення на законодавчу, виконавчу та судову.

На підставі зазначеного юридично нікчемного нормативно-правового акта представниками самопроголошеної «лнр», представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані політично-управлінські т. зв. «органи державної влади лнр», судові органи. При цьому, кожний їх учасник (у тому числі які долучалися у подальшому до їх складу) усвідомлювали, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії російської федерації та зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом незаконного створення на території Луганської області нового псевдодержавного утворення.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених

пунктів Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань російської федерації. Факт окупації територій України був засуджений як міжнародною спільнотою, так і законодавством України, та широко висвітлений в офіційних виданнях та медійному просторі.

Надалі, всупереч нормам міжнародного гуманітарного права президент рф володимир путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади рф, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), бажаючи захопити всю територію України, спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів збройних сил рф на територію України.

24.02.2022 близько 05 години 15 хвилин збройними силами рф нанесено ракетно-бомбові удари по військовим і цивільним об'єктам України, а також введено на територію суверенної держави війська країни-агресора. У зв'язку з цим, Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 в Україні з 05 годині 30 хвилин 24.02.2022 введено воєнний стан строком на 30 днів та в подальшому неодноразово продовжувався і триває на даний час.

Відповідно до ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 року, яка набрала чинності для України 24.08.1991 року, територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника, окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

У період з 24.02.2022 по теперішній час більшу частину території Луганської області захоплено військовослужбовцями зс рф та на даний час вона знаходиться під окупацією держави-агресора.

Відповідно до переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженого Наказом Міністерства розвитку громад та територій України від 28.02.2025 № 376 - збройні сили російської федерації з 01.03.2022 року здійснили тимчасову окупацію м. Старобільськ, Луганської області.

З метою утримання захопленої території представники спеціальних служб рф у взаємодії із збройними силами рф організували підривну діяльність скеровану на подолання спротиву місцевого населення Луганської області, зокрема представників правоохоронних органів та сил оборони України, та припинення підтримки місцевих легітимних органів влади, судових та правоохоронних органів.

Після остаточної військової окупації частини населених пунктів Луганської області, представниками збройних формувань російської федерації фактично було узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території громади шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, судових та правоохоронних органів, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління у всіх сферах життєдіяльності громади, фактичної ліквідації приватної

власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного і психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення, в тому числі, шляхом незаконного позбавлення волі діючих представників органів державної влади України та місцевого самоврядування за сприяння та підтримки, в тому числі, незаконно утворених судових органів.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Так, законом т. зв. «лнр» № 18-П від 30.04.2015 мовою оригіналу «О создании судебной системы луганской народной республики» надано визначення судової влади лнр, юрисдикції судів, принципів діяльності судової влади, порядку створення, їх статусу, компетенції та фінансування судів всіх рівнів.

Законом т. зв. «лнр» № 19-П від 30.04.2015 мовою оригіналу «О создании судов Луганской народной республики» було закріплено перелік судів створюваних на території лнр, встановлено територіальну юрисдикцію судів лнр, визначено умови початку діяльності судів та порядок розгляду судових справ. Зазначеним законом було утворено, зокрема, т. зв. мовою оригіналу «Старобельский районный суд Луганской Народной Республики», який розташований за адресою: м. Старобільськ, вул. Пролетарська, б. 38.

Надалі, президентом рф, в порушення вимог всіх норм Міжнародного права, 04.10.2022 було прийнято федеральний Конституційний Закон № 6-ФКЗ «Про прийняття в Російську Федерацію Луганської Народної Республіки та утворення в складі Російської Федерації нового суб'єкта – Луганської Народної Республіки», на виконання якого 03.04.2023 прийнято Указ № 86-ФЗ «Про створення судів Російської Федерації на території Луганської Народної Республіки та про внесення змін в окремі законодавчі акти» у відповідності до якого на підставі законодавства рф на території Луганської області утворено Верховний суд ЛНР, апеляційні суди та суди першої інстанції серед яких і Старобільський районний суд Луганської Народної Республіки, які здійснюють правосуддя у відповідності до законодавства рф.

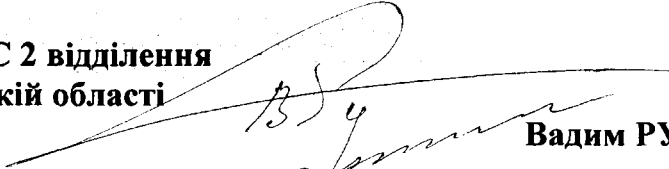
Так, відповідно до рішення Вищої ради правосуддя від 23.03.2017 року № 596/0/15-17 громадянин України Каюда Андрій Миколайович був звільнений з посади судді Луганського окружного адміністративного суду на підставі пункту 3 частини 6 ст. 126 Конституції України.

Надалі, Каюда А.М. під час дії на всій території України воєнного стану, маючи вищу юридичну освіту, будучи громадянином України, однак нехтуючи Конституцією України та іншими Законами України, пропрацювавши до 23.03.2017 суддею Луганського окружного адміністративного суду, а отже, достеменно будучи обізнаним з порядком утворення правоохоронних органів, судових органів, виконавчої влади, що регулюється виключно Конституцією України та Законами України, проте не маючи намірів дотримуватись вимог чинного законодавства України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій та те, що суверенітет України поширюється на всю її територію, що Україна є унітарною державою, а територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою, будучи обізнаним про те, що Луганська область є невід'ємною складовою частиною України, проте бажаючи діяти саме таким чином, 13.07.2023 добровільно зайняв посаду Голови в незаконно утвореному судовому органі ЛНР - мовою оригіналу: «Председатель Старобельского районного суда Луганской Народной Республики» (Голова

Старобільського районного суду Луганської Народної Республіки) та розпочав здійснювати правосуддя як суддя у відповідності до законодавства рф.

За таких обставин, Каюда Андрій Миколайович, ґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, а саме: добровільне зайняття громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

Старший слідчий в ОВС 2 відділення
СВ УСБУ в Закарпатській області
підполковник юстиції

Вадим РУМЯНЦЕВ

ПОГОДЖЕНО
Процесуальний прокурор -
прокурор відділу Закарпатської
обласної прокуратури

Ярослав КАРПОВИЧ

Письмове повідомлення про підозру отримав о _____ год _____ хв. _____ серпня 2026 року.

Підозрюваний _____ / _____ /

Підозрюваному також роз'ясненні його права, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:
Згідно ст. 42 КПК України підозрюваний, обвинувачений має право: знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують; бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення; на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату; не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання; давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати; вимагати перевірки обґрунтованості затримання; у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України; 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази; брати участь у проведенні процесуальних дій; під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу; застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала); заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо; заявляти відводи; ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України; одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення; оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора,

слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом; вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися; користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави. Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

В будь-який момент підозрюваний має право укласти *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення, а також угоду про визнання винуватості після повідомлення про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку.* У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний _____

Старший слідчий в ОВС 2-го відділення
СВ УСБУ в Закарпатській області
підполковник юстиції

Вадим РУМЯНЦЕВ

Отримав

13.08.2016.

Засвідчено

Мешковий В

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянин Каюда Андрій Миколайович, 11.07.1981 р.н., уродженець м. Луганськ, Луганської області, зареєстрований за адресою: м. Луганськ, квартал Ватутіна, б. 27 кв. 29, Луганської області відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 **Вам необхідно з'явитися 18 серпня 2026 року о 09 год. 00 хв.** в каб. № 67 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, 3, до старшого слідчого в ОВС 2 відділення підполковника юстиції Румянцева Вадима Євгенійовича (м.т. 0991791704) для участі у слідчих та процесуальних діях у кримінальному провадженні № 22025070000000083 від 09.06.2025 за підозрою Вас у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:

- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
- 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
- 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
- 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
- 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
- 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
- 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
- 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Нагадуємо про обов'язок заздалегідь повідомити про неможливість явки. Поважні причини та наслідки неприбуття, передбачені ст.ст. 138, 139 КПК України, в тому числі щодо можливості здійснення спеціального досудового розслідування та судового розгляду.

Старший слідчий в ОВС 2 відділення
слідчого відділу УСБУ в З/о
підполковник юстиції

« 14 » серпня 2026 року

Вадим РУМЯНЦЕВ

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянин Каюда Андрій Миколайович, 11.07.1981 р.н., уродженець м. Луганськ, Луганської області, мешканець м. Луганськ, квартал Ватутіна, б. 27а/29, Луганської області, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135, 297-5 **Вам необхідно з'явитися 19 серпня 2026 року о 09 год. 00 хв.** в каб. № 67 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, 3, до старшого слідчого в ОВС 2 відділення підполковника юстиції Румянцева Вадима Євгенійовича (м.т. 0991791704) для участі в слідчих (розшукових) та процесуальних діях у кримінальному провадженні № 22025070000000083 від 09.06.2025 за підозрою Вас у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
 - 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Нагадуємо про обов'язок заздалегідь повідомити про неможливість явки. Поважні причини та наслідки неприбуття, передбачені ст.ст.138, 139 КПК України, в тому числі щодо можливості здійснення спеціального досудового розслідування та судового розгляду.

Старший слідчий в ОВС 2 відділення
слідчого відділу УСБУ в З/о
підполковник юстиції

«11» серпня 2026 року

Вадим РУМЯНЦЕВ

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянину Каюда Андрію Миколайовичу, 11.07.1981 р.н., уродженцю м. Луганськ, Луганської області, зареєстрованому за адресою: м. Луганськ, квартал Ватутіна, б. 27 кв. 29, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 **Вам необхідно з'явитися 17 серпня 2026 року о 09 год. 00 хв.** в каб. № 67 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, 3, до старшого слідчого в ОВС 2 відділення підполковника юстиції Румянцева Вадима Євгенійовича (м.т. 0991791704) для участі у слідчих та процесуальних діях у кримінальному провадженні № 22025070000000083 від 09.06.2025 за підозрою Вас у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
 - 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Нагадуємо про обов'язок заздалегідь повідомити про неможливість явки. Поважні причини та наслідки неприбуття, передбачені ст.ст. 138, 139 КПК України, в тому числі щодо можливості здійснення спеціального досудового розслідування та судового розгляду.

Старший слідчий в ОВС 2 відділення
слідчого відділу УСБУ в З/о
підполковник юстиції

« 17 » серпня 2026 року

Вадим РУМЯНЦЕВ